

РЕШЕНИЕ

№ 181

гр. Пловдив, 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Станислав П. Г.

Членове: Стоян Ат. Германов
Христо В. Симитчиев

при участието на секретаря Анна Д. С.а
в присъствието на прокурора А. Г. Я.
като разгледа докладваното от Христо В. Симитчиев Въззивно гражданско дело № 20225000500348 по описа за 2022 година

Производство по чл.267 ГПК.

Постъпила е въззивна жалба вх. №3335/23.05.2022 г. от Д. Й. В. от **** с ЕГН: **** против Решение №154/11.05.2022г. по гр.дело №762/21г. по описа на Окръжен съд-П., в частта му, с която отхвърля иска му за осъждане на П.Р.Б., ****, представлявана от Г.п.И.Г. да заплати на Д. Й. В., ЕГН ****, от ****, на основание чл.26 от ЗОДОВ, обезщетение за неимуществени вреди, причинени му от нарушение на правото на разглеждане и решаване на ДП №****/**** г. по описа на ** ** ****, прокурорска преписка №****/**** г. по описа на СРП в разумен срок съгласно чл.6 §1 от Конвенцията , за разликата над сумата от 4000 лв, до пълния предявен размер от 100000 лв, заедно със законната лихва върху тази разлика, считано от 04.03.2021 г. до окончателното плащане

В жалбата се излагат съображение, че размерът на присъденото обезщетение е несправедлив с оглед на критериите на ЕСПЧ. Заявява се, че поддържа молбата си да се изиска от М.П. да представи препис от

споразумението пред ЕСПЧ по жалбата на И.М.И., който се е оплакал от нарушение по чл.6-ти от ЕКЗПЧ, като моли да се обяви за ноторно решението по делото - жалба №53746/00 год. по описа на ЕСПЧ, приключило със споразумение, защото е оповестено на сайта на М.П.. Поддържа се, че Решението на ЕСПЧ има значение, защото обезщетението, което следва да присъжда българския съд за нарушения на чл.6-ти от ЕКЗПЧ не може да е по-малко от това, което присъжда ЕСПЧ, със съответната актуализация, както и че лесно може да се сметне колко минимални работни заплати е било обезщетението по делото на И. и да се сметне колко да е обезщетението на ищеца по настоящето дело.

В срока за отговор по жалбата, такъв не е депозиран от П. на Р.Б.. В този срок обаче, от П. е подадена насрещна въззивна жалба с вх. №3934/15.06.2022г. срещу Решение № 154 от 11.05.2022г. постановено по гр.д. № 762/2021г. по описа на Пазарджишкия окръжен съд, в частта му, с която се осъжда П. на Р.Б., представлявана от Г.п.И.Г. да заплати на Д. Й. В. от гр. П., на основание чл. 26 от ЗОДОВ сумата от 4 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени му от нарушаване на правото на разглеждане и решаване на ДП № ****/****г. по описа на ** ** ****, прокурорска преписка № ***/****г. по описа на СРП в разумен срок съгласно чл. 6, ал.1 от Конвенцията, заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 04.03.2021г. до окончателното плащане.

В насрещната въззивна жалба се поддържа, че постановеното решение, в осъдителната му част, е неправилно, поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост, като се иска настоящата инстанция да го отмени в тази част и да отхвърли предявения граждански иск от Д. Й. В. от гр. П., основан на чл. 26 от ЗОДОВ като неоснователен и недоказан или значително да намали размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди.

Посочва се, че първоинстанционният съд е постановил решението си в нарушение на материалния закон - чл. 52 ЗЗД и чл. 4 ЗОДОВ, като е направил неправилен и необоснован извод, че претърпените от ищеца неимуществени вреди следва да бъдат възмездени по справедливост с обезщетение в размер на 4 000лв.

Счита се, че претендираните вреди са недоказани по основание и

размер и като пряка последица от органи на П.Р.Б., за което са изложени конкретни съображения.

Поддържа се също, че правото на предявяване на иск по чл.2б от ЗОДОВ се погасява с изтичането на петгодишен срок от настъпване изискуемостта на вземането. Посочва се, че в тази връзка, от П. е направено възражение за изтекла давност, тъй като досъдебното производство е прекратено по отношение на ищеца с постановление на СРП от 23.03.2011г., а видно от съобщение от 09.11.2021г. по гр.д.№ 762/2021г. по описа на ПОС, исковата молба е депозирана в съда с вх.№ 3912/05.11.2021г, т.е. след изтичането на петгодишния давностен срок.

В законния срок, отговор на насрещната въззивна жалба не е подаден от ищеца Д. Й. В..

След преценка на материалите по делото, направените от страните твърдения и възражения и развитите в жалбите срещу първоинстанционното решение доводи в аспекта на чл.269 ГПК, Пловдивският апелативен съд намира следното:

Предявен е иск с правна квалификация по чл.2б, ал.1 ЗОДОВ от от Д. Й. В. от гр.П. за осъждане на П.Р.Б. да му заплати обезщетение за неимуществени вреди – притеснения, обида, възмущение, които траели по време на цялото наказателно производство и не са отшумели и към настоящия момент, причинени му от нарушение на правото на разглеждане и решаване на ДП №****/**** г. по описа на ** ** ****, прокурорска преписка №***/**** г. по описа на СРП, по което е бил привлечен като обвиняем, в разумен срок, гарантирано му в чл.6, §1 от Конвенцията за защита на правата на човека и на основаните свободи, в размер от 100 000 лв.

Съгласно чл.8 ал.2 от ЗОДОВ, абсолютна положителна процесуална предпоставка за предявяване на този иск, е изчерпването на административната процедура за обезщетение на вреди по реда на Глава Трета "а" от ЗСВ, по която няма постигнато споразумение. Видно от приетата пред първата инстанция административна преписка с рег. №94-Д-182/02.07.2021 г., образувана по заявление на Д. Й. В., в настоящият случай административната процедура е проведена и на ищеца е предложено от М.п. изплащане на обезщетение в размер на 3 500 лева, което обаче същия е счел

за недостатъчно и затова и е отказал получаването, като е предявил настоящия иск. Ето защо, предявеният иск с правно основание чл.26 ал.1 от ЗОДОВ е допустим.

По делото няма спор, а и се установява от представените доказателства, че срещу ищеца и още две лица е образувано ДП № ****/****г. по описа на ** *** ***, преписка вх. № *** ***/****г. по описа на СРП. От материалите по него, се установява, че с постановление от 10.04.1997г. В. е бил привлечен в качеството на обвиняем за престъпление по чл.199,ал.1,т.1 НК - тежко умишлено престъпление по см. на чл. 93,т.7 НК, в съучастие с още две лица, и взета мярка за неотклонение.

На 12.08.1997г. било съставено заключително мнение по разследването.

С определение от 25.09.1997г. по н.д. № 853/1997г. на СГС, молбата на В. за изменение на мярката за неотклонение, била оставена без уважение.

С постановление от 29.09.1997г. на СГП, наказателното производство било частично прекратено и преквалифицирано за престъпление по чл. 198,ал.1 НК спрямо В. и останалите обвиняеми и изпратено по компетентност на СРП.

С постановление от 09.10.1997г. на СРП, досъдебното производство било върнато за допълнително разследване с конкретни указания вкл. за разпит на пострадалия.

С определение от 18.02.1998г. по ЧНД № 681/1998г. на СРС, марката за неотклонение „Задържане под стража“ взета на В. била изменена в по - лека.

На 10.09.1998г. следователя съставил заключително мнение за спиране.

С постановление от 25.09.1998г. на СРП наказателното производство било спряно на осн. чл.239,ал.1,т.3 НПК /отм/, поради отсъствие на свидетел - пострадалия от деянието.

С постановление от 23.03.2011г. на СРП, наказателното производство било възобновено и частично прекратено срещу В. и другите обвиняеми по обвинение по чл.198,ал.1 вр. чл.20,ал.2 НК, мерките за неотклонение отменени. Със същото постановление наказателното

производство било спряно на осн. чл. 244,ал.1,т.2 НПК / поради неразкриване на извършителя на престъплението/ с изрично разпореждане, да се води срещу „неизвестен извършител“ за престъпление по чл.198,ал.1НПК и възложено извършване на оперативно издирвателни мероприятия за разкриване на автора на престъплението.

С постановление от 03.02.2021г. на СРП, наказателното производство водено срещу ищеца и останалите две лица по чл. 198, ал.1 НК било възобновено и прекратено на осн. чл.243,ал.1,т.1 вр. чл.24,ал.1,т.3 НПК поради изтекла давност за наказателно преследване.

Възраженията на ищеца Д. В. във въззивната жалба не касаят установената от първата инстанция фактическа обстановка, а са свързани единствено с размера на дължимото му се обезщетение и съответствието му с практиката на ЕСПЧ в подобни случаи на нарушения на правото за разглеждане на делото в разумен срок по чл.6, §1 от ЕКЗПЧОС.

В насрещната въззивна жалба, подадена от П., също не се оспорва възприетата от първата инстанция фактическа обстановка относно началния момент и отделните етапи (привличания, спирания, прекратявания) на наказателното производство срещу ищеца.

Възразява се обаче, че продължителността на същото е била не 23г., 9м и 24 дни, а 13г., 11м. и 13 дни, тъй като в действителност, наказателното производство било частично прекратено по отношение на ищеца и другите обвиняеми с постановление на прокурор от 23.03.2011г., като били отменени и мерките им за неотклонение. Със същото постановление, наказателното производство било спряно на основание чл.244, ал.1, т.2 НПК, поради неразкриване на извършителя на престъплението, с изрично разпореждане да се води срещу неизвестен извършител за престъпление по чл.198, ал.1 НК и указания за извършване на издирвателни мероприятия за разкриване на автора на престъплението. По този начин, П. спазила изискването на чл.244, ал.2 НПК, при спиране на наказателното производство, ако има привлечен обвиняем, производството спрямо него да се прекратява. Твърди се, че въпросното постановление било изпратено на страните в производството, вкл. на ищеца В., с указания, че може да бъде обжалвано относно прекратяването и спирането на производството. Според справка от 13.12.2021г., постановлението за прекратяване от 23.03.2011г., деловодно изведено на

29.03.2011г., е изпратено на В. на 29.03.2011г. с обикновена поща, като според данните от описната книга, същото е изпратено на всички страни в производството – четиримата обвиняеми и пострадалия, като при преглед на делото не били намерени върнати или неполучени писма. Според П., това е достатъчно основание да се приеме, че постановлението е съобщено на ищеца, като в случая, то не била обжалвано. Посочва се, че впоследствие, с постановление от 03.02.2021г. на СРП, наказателното производство, водено срещу неизвестен извършител за престъпление по чл.198, ал.1 НК, било възобновено и прекратено на основание чл.243, ал.1, т.1, вр. чл.24, ал.1, т.3 НПК, поради изтекла давност.

Въз онова на изложеното, П. счита, че в конкретния случай, продължителността на наказателното производство срещу ищеца в действителност е 13г., 11 м. и 13 дни и не надхвърля разумния срок за разглеждане и решаване, като следвало да се има предвид и че през този период, делото е било спряно около 12,5 г, поради невъзможност пострадалия да бъде разпитан.

Въззивният съд намира, че от доказателствата по делото не се установява постановление на прокурор от 23.03.2011г., с което е прекратено частично производството срещу ищеца, да е връчено надлежно на последния, в качеството му на обвиняем.

Съгласно чл.244, ал.3 НПК, „При спиране на наказателното производство, прокурорът изпраща препис от постановлението на обвиняемия, както и на пострадалия или неговите наследници, а в случаите на чл. 25, ал. 1, т. 6 и ги уведомява за правата по чл. 80.“ Съгласно ал.5 от същия член, „Постановлението по ал. 1 може да се обжалва от обвиняемия, пострадалия или неговите наследници пред съответния първоинстанционен съд в седемдневен срок от получаването на преписа.“

Съдържанието на горесцитираните норми ясно сочи, че П. следва не само да изпрати препис от постановлението по чл.244 НПК на обвиняемия, но и преписът да бъде получен от последния. Това означава, че е задължение на органа, който го изпраща, да организира получаването му от обвиняемия. Законът не визира конкретен начин на връчване на постановлението, което означава, че връчването може да бъде лично на адресата от самия орган или по друг начин, гарантиращ получаването му от адресата, напр. по пощата с

препоръчано писмо, с лицензиран куриер, чрез упълномощен от обвиняемия адвокат и др. Надлежното връчване на постановлението на страните в производството е необходимо, с оглед правото им да го обжалват пред съда по реда на чл.244, ал.5 НПК, в 1-седмичен срок от получаването на преписа. Това означава и че до изтичане на срока за обжалване от всяка от страните (обвиняеми, пострадали), постановлението не може да влезе в сила по отношение на страната, на която не е връчено.

Както се посочи по-горе, а и се признава от самата прокуратура, препис от постановлението от 23.03.2011г. за прекратяване на наказателното производство спрямо Д. Й. В. е било изпратено до него с обикновена поща, като по наказателната преписка, а и по делото няма доказателства същото да е получено от адресата. Доколкото изразът „обикновена поща“ не е легално дефиниран, в случая може да се предполага, че се има предвид, че постановлението е изпратено без включена услуга „Известие за доставяне (обратна разписка)”, при която, при заплащане на допълнителна цена, подателят получава писмено известие, оформено с подпис от получателя. Очевидно е за съда, че П. не е избрала подходящ начин за изпращане на постановлението, тъй като при липса на надлежно оформено доказателство за връчването на пратката на адресата, този факт остава недоказан, ведно със законните последици от това. А те са, че постановлението не може да влезе в сила по отношение на обвиняемия В.. Ето защо, независимо че с постановление на прокурор Д. Д. от 23.03.2011г., наказателното производство било частично прекратено по отношение на ищеца и другите обвиняеми, като били отменени и мерките им за неотклонение, поради невръчването му на ищеца, той е продължил да има качеството на обвиняем до окончателното прекратяване на наказателното производство с постановление на прокурор М. М. от 03.02.2021г. Всъщност, от съдържанието на последното се потвърждава фактът, че Д. В. е продължил да има качеството обвиняем и след 23.03.2011г., което е наложило едновременното възобновяване ДП №****/**** г. по описа на ** ** ****, прокурорска преписка №****/**** г. по описа на СРП, водено по отношение на ищеца и останалите обвиняеми и прекратяването му поради изтичане на абсолютната давност по НК. Съответно, с постановлението е било разпоредено препис от същото да се връчи на Д. В. и останалите обвиняеми, както и на пострадалия, с указания, че може да бъде обжалване пред СРС в 1-седмичен срок от получаването му. По преписката от

наказателното производство е приложено известие за доставяне, доказващи връчването на постановлението от 03.02.2021г. на Д. В. на 23.02.2021г.

Следователно, общата продължителност на наказателното производство, образувано по отношение на ищеца е 23г., 9м., 24д. То е започнало на 10.04.1997г., с постановление на следовател за привличането му в качеството на обвиняем и вземане мярка за неотклонение и приключило на 03.02.2021г., с постановление за прекратяване на наказателното производство, с което е сложен край на наказателното преследване спрямо него.

Предвид така установената по делото фактология, съдът намира, че предявеният иск по чл.26 от ЗОДОВ е основателен и съгласно чл.4 от ЗОДОВ П. дължи на ищеца обезщетение за причинените му неимуществени вреди, тъй като е осъществен фактическият състав на посочената правна норма. По реда на чл.26 ЗОДОВ, Държавата е длъжна да обезщети вредите, които са пряка последица от неразумно бавните действия на правозащитните органи. Съгласно чл.6, пар.1 КЗПЧОС, всяко лице „при определянето на неговите граждански права и задължения” , има право на справедливо и публично гледане на делото, в разумен срок и нарушението на това субективно материално право поражда отговорност за обезщетение на базата на деликта. В случая, продължителността на наказателното производство значително надхвърля законоустановените в НПК срокове, а случая не се характеризира със фактическа или правна сложност, която може да оправдае продължилото повече от 23 години досъдебно производство, поради което без съмнение е налице нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок, съгласно чл. 6, § 1 от Конвенцията.

В тази връзка, причина за забавянето на производството извън разумния срок е поведението на органите на досъдебното производство и най - вече допуснатите от тях слабости в работата им, което е довело до забавяне на производството. Както се посочи, делото не се характеризира с фактическа и правна сложност, а няма данни и ищецът, като обвиняем, да е допринесъл за забавяне на разследването. От материалите по досъдебното производство се установява, че фактически процесуални действия с ищеца са извършвани само в периода от привличане в качеството му на обвиняем - 19.04.1997 г. до съдебното производство по изменение на МНО -18.02.1998 г., а именно

10м.,8д. В останалия период на висящност на ДП липсват данни да са извършвани такива действия.

Всъщност, една от най-съществените причини за надвишаване на разумния срок за провеждане и приключване на досъдебното производство е необоснованото му спиране за периода от 25.09.1998 г. до 23.03.2011 г. и от 23.03.2011 г. до 03.02.2021 г. или общо е 22 години 5 месеца и 14 дни. Видно е от материалите по делото, че през този период от време, компетентните органи не са извършвали каквито и да е било действия по разследването, вкл. с издирването на пострадалия за извършване на разпит на същия, предвид наличните данни, че е напуснал страната. При повторното спиране на ДП отново няма данни в същото да са изпълнени от 02 РУ - СДВР указанията, дадени от наблюдаващия прокурор за разкриване извършителя на престъплението.

В практиката на ВКС се приема, че спирането на наказателното производство не оправдава забавата, допусната от П. по същото, тъй като през времето, през което производството е спряно, разследващите органи са имали възможност и са били длъжни да извършват активни действия за отстраняване пречките по движение на делото. Ето защо, съдът намира, че и по време на спиране на досъдебното производство, макар да не текат срокове, висящността на производството продължава и при липса на предприети активни действия за отстраняване пречките по движението на производството, то е налице забавяне на делото във фазата на досъдебното производство по вина на органите на разследването. Действително, оперативно-издирвателните мероприятия са от компетентността на органите на МВР, но през времето, през което досъдебното производство е било спряно, извършването на тези мероприятия е под ръководството и надзора на П., като господар на досъдебното производство. Ето защо е следвало да се вземат всички необходими мерки спряното наказателно производство да се възобнови и приключи в разумен срок. Това обаче не се е случило в рамките на установения времеви период и е довело до изтичането на абсолютната давност за наказателно преследване, което е и основанието за окончателното прекратяване на производството по отношение и на тримата обвиняеми измежду които е и ищеца

Спазването на гаранцията за разглеждане на делата в разумен срок

съгласно чл.6 от ЕКЗПЧОС е с цел съхраняване на доверието на обществеността в правораздавателната система и възмездяване чувството за справедливост на страните в процеса - както лицата, по отношение на които е инициатирано наказателно преследване, така и по отношение на пострадалите. В редица свои решения ЕСПЧ приема, че относно неимуществените вреди съществува оборима презумпция, че неразумната продължителност на производството причинява такива, поради което по начало не е необходимо да се доказват изрично обичайните, типични неимуществени вреди, които винаги се търпят от лице, когато съдебното производство е продължило извън рамките на разумния срок, като притеснения и безпокойство за неговото развитие и от евентуален неблагоприятен изход, накърняване на чувството за справедливост и на доверието му в държавността поради забавяне на делото —(в т. см. Скордино срещу Италия пар. 203-204; Смирнова срещу Русия, пар.100 и др. решения на ЕСПЧ, а също и решение № 306/22.10.2019г. по гр.д. № 4482/2017г., решение № 272 от 27.01.2020г. по гр.д. № 924/2019г. и решение № 48/06.04.2020г. по гр.д. №1610/2019г., и трите на IV г.о. на ВКС).

С оглед на това и доколкото от ответника не са ангажирани доказателства, опровергаващи твърденията на ищеца в ИМ, съдът приема за доказано, че същият е претърпял претендираните от него неимуществени вреди - притеснения, обида, възмущение, които траели по време на цялото наказателно производство, повече от 23 години. Без значение за претърпените от ищеца неимуществени вреди от извършеното нарушение на правото му на разглеждане на делото в разумен срок е фактът, че срещу ищеца е имало и други наказателни производства, както и осъждания през същия период, за което са представени доказателства от П., тъй като предмет на настоящото дело не е обезщетение по чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ, при което релевантно би било отражението върху личността на ищеца и на другите наказателни производства срещу него. В случая, наличието на такива не рефлектира върху нарушаването на правото му за разглеждане на делото му в разумен срок, предмета на настоящото дело, което касае продължителността само на конкретното наказателно производство, по което ищецът е бил привлечен като обвиняем.

По отношение на справедливия размер на следващото се на ищеца обезщетение за неимуществени вреди, съдът съобрази, на първо място, голямата продължителност на наказателното производство срещу ищеца

(повече от 23 г.), която категорично надхвърля разумния срок за провеждане и приключване на разследването до степен, че е изтекла абсолютната давност за наказателното преследване на престъплението, за което ищецът е бил привлечен като обвиняем. Съдът взе предвид също, че по делото не се събраха доказателства, сочещи на негативни изживявания за ищеца, надхвърлящи по интензитет обичайните такива от неразумната продължителност на досъдебното производство, презумпцията за които не бе оборена от П.. Не се установява по делото продължителността на воденото производство пряко да е рефлектирало върху начина на живот на ищеца или да е причинило други неудобства, във от обичайните в подобни случаи.

Във връзка с искането на жалбоподателя В. да се съобрази по настоящото дело размерът на обезщетението по сключено между Държавата и друг български гражданин споразумение по повод делото „Иванов срещу България“ пред ЕСПЧ, с постигане на което делото е прекратено, съдът намира, че доколкото се касае за различен случай и за обезщетение, което не е присъдено от ЕСПЧ, а е договорено между Държавата и конкретния жалбоподател, размерът му не може да бъде обуславящ при определяне размера на обезщетението по настоящото дело.

Съобразно така изложеното съдът приема, че предявеният иск по [чл.26 от ЗОДОВ](#), е частично основателен и че справедливото обезщетение за неимуществени вреди от нарушаване правото за разглеждане на делото в разумен срок е в размер на 35 000 лева, до който размер следва бъде уважен, като за горницата над тази сума, до претендираните 100 000 лева, искът се явява неоснователен.

Тъй като първоинстанционния съд е присъдил обезщетение от 4000 лв, решението му ще се отмени в частта, с която искът е отхвърлен за разликата над сумата от 4000 лв, до сумата от 35000 лв, до който размер се явява основателен иска, вместо което ще се осъди П. да заплати на ищеца още 31000 лв обезщетение за неимуществени вреди – притеснения, обида, възмущение, които траели по време на цялото наказателно производство, причинени му от нарушение на правото на разглеждане и решаване на ДП №****/**** г. по описа на ** ** ***, прокурорска преписка №****/**** г. по описа на СРП, по което е бил привлечен като обвиняем, в разумен срок, ведно със законната лихва, считано от 04.03.2021 г., до окончателното изплащане. В

останалата обжалвана част, с която искът е отхвърлен за разликата над сумата от 35 000 лв, до пълния предявен размер от 100 000 лв, първоинстанционното решение ще се потвърди като правилно и законосъобразно.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №154/11.05.2022г. по гр.дело №762/21г. по описа на Окръжен съд-П., в частта му, с която се отхвърля искът на Д. Й. В., ЕГН ***** за осъждане на П. на Р.Б., ****, представлявана от Г.п.И.Г. да заплати на Д. Й. В., ЕГН *****, от ****, на основание чл.2б от ЗОДОВ, обезщетение за неимуществени вреди, причинени му от нарушение на правото на разглеждане и решаване на ДП №****/**** г. по описа на ** ***, прокурорска преписка №****/**** г. по описа на СРП в разумен срок съгласно чл.6 §1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, **за разликата над сумата от 4000 лв, до сумата от 35000 лв**, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА П. на Р.Б., ****, представлявана от Г.п.И.Г. да заплати на Д. Й. В., ЕГН *****, от ****, на основание чл.2б от ЗОДОВ, **още 31 000 (тридесет и една хиляди) лева** обезщетение за неимуществени вреди, причинени му от нарушение на правото на разглеждане и решаване на ДП №****/**** г. по описа на ** ***, прокурорска преписка №****/**** г. по описа на СРП в разумен срок, съгласно чл.6 §1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, **ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 04.03.2021 г. до окончателното плащане.**

ПОТВЪРЖДАВА Решение №154/11.05.2022г. по гр.дело №762/21г. по описа на Окръжен съд-П., в останалата обжалвана част, с която искът на Д. Й. В., ЕГН ***** за осъждане на П.Р.Б., ****, представлявана от Г.п.И.Г. да му заплати обезщетение за неимуществени вреди, причинени му от нарушение на правото на разглеждане и решаване на ДП №****/**** г. по описа на ** ***, прокурорска преписка №****/**** г. по описа на СРП в разумен срок съгласно чл.6 §1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, **е отхвърлен за разликата над сумата от 35000 лв, до пълния предявен размер от 100 000 лв.**

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд, при наличие на предпоставките по чл.280, ал.1 и ал.2 ГПК, в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____